

PALDIES

Bārbalai Simsonai un Vijai Kilblokai par ticību, ka izdosies.

Ievai Melgalvei par sadarbību Satori nometnē Mazirbē un vārdiem – *ļoti labs stāsts*.

Ingai Žoludei par spēju atvērt manu noslēgto dvēseli.

Kristīgajai akadēmijai un tās pasniedzējiem par tur iemācīto skatpunktu – ieraudzīt katrā cilvēkā Dieva radītu fenomenu.

Supervizorei Līgai Āboltiņai par spēju līdztekus profesionālajām sarunām nedot ieteikumus un padomus, bet likt risinājumus saskatīt man pašai.

Bērnu krīzes centram *Marsa gatve*, SAC Bergu pensionātam, Līgatnes novada sociālajam dienestam par iespēju tur strādāt un rast iespaidus.

Jānim un Silvijai par apbrīnojamo pacietību lasīt gan klusu, gan balsī, analizēt un dot savu redzējumu vēl negatavajiem darbiem.

Autore

**PĀRIS
METRU
ZEM
ŪDENS**

**RAMONA
INDRIKSONE**

Z ZVAIGZNE

821.174-3
In 205

Stāsti “Viss nokārtosies”, “Vēl tikai augusts” un “Pāris metru zem ūdens” sākotnēji publicēti interneta portālā “¼ Satori”

Stāsts “Oranžā” (kā “Danaīda”) sākotnēji publicēts interneta vietnē “Punctum Magazine”

Stāsti “Baltais zilonis” un “Uz citu vietu” sākotnēji publicēti laikrakstā “Domuzīme”

Stāsts “Vēstule” sākotnēji publicēts laikrakstā “Konteksts”

Kristas Jūlijas Kreišmanes vāka dizains

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Ramona Indriksone, 2019

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2019

ISBN 978-9934-0-8190-3

VĒL TIKAI AUGUSTS

Kondicionētāja bezkaislīgā elpa Alfu izstūma uz kafejnīcas terases. Saule tik karsta nežēlīgi cepināja pakausi un dūrās deniņos. Viens galdiņš paēnā bija brīvs, un Alfs apsēdās svelmes neskartajā daļā. Šodien bija viņa atvaļinājuma pirmā diena, un pasaule uzplauka brīva, pienākumu nesamocīta. Viņš izņēma no somas grāmatu, nupat radusies viegla vēja brāzmiņa pāršķīra lappuses. Grāmatzīmes vietā neviļus bija iesprukusi viņa vizītkarte. Alfs Jēkabsons. Darījumi ar nekustamo īpašumu.

Viņš atrāvās no lasīšanas un ieraudzīja no kafejnīcas iznākušū sievieti. Ar kafijas tasi rokās viņa brīdi stāvēja, it kā apdomādama, ko darīt. Sievietē jaudās lauvas stāja, bet reizē bija manāms biklums. Nesaderīgi. Tas piesaistīja Alfa uzmanību. Apelsīnu krāsas kleita lāgā nepiedēdējās gaišajai, viegli iedegušajai ādai un drusku apmulsušajai sejas izteiksmei – it kā viņa vēlētos kādam atvainoties. No sievietes vērošanas Alfu iztraucēja telefona čirkstoņa, un ausī raudulīgi iebruka vecāsmātes nevarīgā balss: “Reinītis ir pazudis. Jau otro nedēļu. Es zvanīju uz to māju laukos. Neviens neko nezina. Ko lai dara?”

Alfs cēlās, galdiņš nodrebēja, neizdzertais ūdens glāzē sašūpojās kā vilnis aiz kuģa borta, bet, tam atsitoties pret glāzes malām, izšļakstījās vien pāris pilienu.

Viņš steigšus devās uz pazemes autostāvvietu, iedarbināja mašīnu, brauca pie vecāsmātes uz Čiekurkalnu un domāja par Reini. Savu pusbrāli. Un arī par māti, allaž košu un ekstravagantu. Pusbalsī, lai tēvs nedzird, viņa dungoja itāļu operas āriju motīvus, sēdēja dīvānā un adīja: kolorītas šalles, kas kā teiksmainas čūskas apvijās gar viņas kājām, milzīgas plecu seģenes, kurās meta likumus mandalu raksti, maisveida džemperus košās krāsās. Māte pazuda dienā, kad viņš bija uzvarējis vēstures olimpiādē un liksmi steidzās mājup, bet viņu sagaidīja tikai tēva smīns. “Viņa vairs neatgriezīsies. Tava māte.”

Turpmāk māte dzīvoja Alfam svešu dzīvi kopā ar kādu ielu gleznotāju dārziņu kolonijas mājiņā. Dzemdēja Reini. Bērnu ar vidēji smagu garīgu atpalcību. Tagad viņi bija miruši – gan māte, gan Reiņa tēvs. Reinis mita aprūpes centrā, no kura pirms pāris mēnešiem kāda sveša sieviete bija viņu izņēmusi un piedāvājusi mītni atvešļošanās programmā “Zaļais patvērumš”, kurš aicināja “lauku vidē, darbā un pārrunās gūt iespēju radikāli mainīt ierasto dzīves vidi un apstākļus, atjaunot mīlestības pilnas attiecības ar Visu Cēloņu Cēloni, popularizēt un apmācīt piekopt harmonisku, veselīgu, veģetāru, sabalansētu dzīvesveidu”. Tā bija rakstīts rehabilitācijas mītnes mājaslapā.

Braucot pie vecāsmātes, Alfs atgāda, ka aizmirsis kafejnīcā uz galda Bredberiju un starp lappusēm arī savu vizītkarti. Tas varēja izskatīties pēc tipiska gājiena, lai dabūtu vienreizlietojamu seksu. Bet Alfam patika vienatne, viņš jau desmit gadus jutās tajā ērti un itin neko nevēlējās savā ikdienā mainīt. Bijušās sievas šaudīgās jutoņas un nerimstošā tērgāšana, ik pa brīdim mijot

tematus, bija nomākusi viņā tieksmi veidot nopietnas attiecības. Turklāt viņš nebija pārliecināts, vai nedrošā sievietē maz bija apsēdusies ēnainajā terases nostūrī un ielūkojusies grāmatā.

Celiņš ieģrima puķēs, saule spiedoši karsēja galvu. Viņš bija aizmirsis cepuri, bet pagriezies un iet atpakaļ negribēja. Alfs bija novietojis savu *Toyota Yaris* patālāk no lauku sētas, lai nepiesaistītu mājas saimnieku uzmanību. Garām aizsteidzās bariņš pusaudžu ar divieļiem pār plecu. Ezers saulē laistījās kā ar zaļganzilu ādiņu pārvilkts. Tuvāk pieejot, varēja saskatīt, ka tie ir sīciņi augu ķermenīši – laikam aļģes.

Alfs tuvojās nomaļajai viensētai aiz lielajiem ozoliem. Iežogojumā aiz radiosētas aulekšoja trīs dūmakaini zirgi melnām, spīdīgām krēpēm, citā aplokā viņu novēroja melnu kazu pulciņš. Pagalmā nevienu nemanīja. Gar kājām glaudās zālājs, gluds un biezs kā labi kopta kaķa spalva. Pāri apcirptajam mauriņam noskrēja resns svītrots runcis un ieslēpās mežrožu krūmājā. Alfs apgāja mājai riņķī. Uz kāpnītēm sēdēja stipri apaļīgs puisis un labsirdīgi uzsmaidīja.

“Labdien. Es esmu Intars. Un tu?”

Alfs nosauca savu vārdu, brīdi domāja, kā uzsākt sarunu, un tad atskārta, ka ir jārūnā primitīvi, kā viņš nebija paradis darīt. Intars šķita drusku līdzīgs Reinim. Viņš sen nebija ticis un aprunājies ar brāli. Par to Alfs jutās mazliet vainīgs. Bērnībā Reinis bija Alfam pieķēries – tad, kad vēl dzīvoja pie vecmāmiņas. Viņš dažreiz ar Reini uzspēlēja galda spēles. Cirku un mucīņu spēli.

“Tu šeit sen dzīvo?”

“Kādu pusgadu. Varbūt drusku vairāk.”

“No kurienes tu uz šejieni atnāci?”

“No Baldones.”

“Tevi kāds atveda?”

“Jā. Mājas saimnieks.”

“Vai Reini pazīsti?”

“Jā. Viņš te dzīvoja un pazuda. Viņš ar saimnieku visu laiku strīdējās. Reinis gribēja pakārties vai ielēkt ezerā.”

“Kā tev te iet? Tev patīk te?”

“Nezinu. Es bieži braucu uz Rīgu, kur ceļu māju saimniekam. Viņš iedod ēdamo. Kartupeļus un maizi.”

“Labdien!” Noteikta un stingra sievietes balss skanēja pāri Alfa galvai, bet līdzās nevienam nemanīja. Tikai šalca vējš un šūpināja ābeles zarus. Zemē nobūkšķēja daži āboli. Intars smaidot paskatījās Alfā. “Jūs Demija sveicina. Viņa ir mūsu saimniece.”

“Labdien, es jums saku. Ko meklējat?” Stingrā balss atkārtoja sakāmo. Šoreiz jau neiecietīgāk.

Alfs pacēla skatienu uz augšu. Otrā stāva balkoniņā aiz koka margām gozējās pelēcīgs stāvs, aiz lielām saulesbrillēm ieslēpts skatiens uzlūkoja Alfu. Viņš mierīgi atbildēja, gandrīz mulsdams no stingrā jautājuma. Auguma aprisēs jautās kaut kas pazīstams. Tad Alfs atcerējās vakar kafejnīcā ieraudzītās sievietes kautrīgo iznācienu uz terases, mulso skatienu, ar kādu viņa noskatīja Alfu. Tagad, stāvot uz mājas balkoniņa, sieviete vairs nešķīta sakumpusi. Acīmredzot šeit viņa jutās droši.

“Reinim pie mums nepatika. Vienā vakarā pēkšņi pazuda. Un viss. Mēs arī meklējam. Vai esat sazināties ar kādu no veselības centriem?”

“Jā. Bet ne visiem.”

“Iesaku pameklēt psihoneiroloģiskajā klīnikā. Lai jums labs atpakaļceļš.”

Alfs brīdi kavējās, tad saprata, ka iekšā netiks aicināts. Un ko viņš telpās varētu ieraudzīt? Ja nu vienīgi satikties ar Demiju un jautāt pēc aizmirstās grāmatas, kuru droši vien viņa nav ne ievērojusi, ne arī paņēmusi līdzī no galdiņa kafejnīcas terasē.

Protams, viņš varēja atvērt durvis, uzstājīgi vaicāt tālāk par Reiņa pazušanu. Tomēr, zinot, ka pārmeklēt māju viņam nav tiesību, Alfs apgriezās un gāja prom. Aiz muguras palika savāds klusums, viegla vēja šalka, spalgs gaiļa izsauciens un siena smaržīgais vilnis.

Ciemata veikaliņā aiz letes Alfam uzsmaidīja pārdevēja. Meitenei mutē trūka dažu priekšzobu, viņai bija ciešs skatiens, acis tumšas kā žāvētas plūmes.

Viņš bija ienācis nopirkt minerālūdeni un cigaretes.

“Atvaļinājums?” Meitene viņu draudzīgi uzrunāja. “Neesat redzēts mūsu pusē. Tagad gan sliktāk ar peldēšanas. Ezers galīgi netīrs.”

Viņš pamāja. “Jā. Redzēju. Bet daži tomēr peldējās.”

“Es redzēju, ka nācāt no mājas mežmalā. Vai ciemojāties pie Ēvalda?”

“Kas ir Ēvalds?”

“Saimnieks. Bet viņš vairāk pa Rīgu. Te viņus pieskata Demija. Viņa mantoja šo māju no tantes. Pirms gada te sāka dzīvot jocīgi cilvēki. Drusku slimī.”

“Demija šeit visu laiku dzīvo?”

“Jā. Vakar viņa pirka veikalā cigaretes, es redzēju, ka viņai trīs rokas. Aizmirsā terminālī bankas karti. Es

saucu, bet viņa nedzirdēja, tad skrēju pakal. Viņa pat paldies nepateica.”

Mašīna slīdēja pa šoseju uz priekšu. Telefona vibrācija iztraucēja *Weather Report* drusku smeldzīgo mūziku, un ekrānā Alfs ieraudzīja svešu numuru. Pēkšņi viņš iedomājās, ka Demija, atradusi vizītkarti, atpazinusi mājas pagalmā, tagad zvana. Viņš atsaucās pēc sestā dūciena. Patiešām, tā bija viņa. Ļoti pieklusināta balss. Nepavisam ne līdzīga tai, kura bija viņu nelaipli izraidījusi no lauku īpašuma. Sieviete atgādināja Alfam par kafējnīcā piemirsto grāmatu, taisnojās, ka nav tūliņ pazinusi ienācēju, un tautāja: “Jūs sniežat konsultācijas īpašumu jautājumos?”

“Jā, protams. Esmu gan atvaļinājumā, bet atbrauciet uz biroju. Rīt. Pēc pusdienlaika. Man tur nelielas darīšanas. Un paņemiet līdzī dokumentus, kas jums aktuāli,” viņš aicināja.

Biroja durvju zvans zuzēja kā bites plāvā, caur kuru viņš toreiz gāja meklēt “Zaļā patvēruma” māju. Alfs nospieda atslēgas kodu un iztēlojās, kā sieviete ienāk trepju telpas vēsumā. Kā viņa būs apģērbusies šoreiz? Oranži kļiedzoša vai pelēcīgi svītrotā kā laukos?

Dūca ventilators, un iesanējās tējkanna.

Durvju ailā viņa izskatījās sīka, pagurusi, pleci sagumuši, gaitā atkal jaudās iztramdītas aitas saraustītās kustības. Kleita bija paīsa, tā atsedza labi veidotas kājas, varēja nojaust gurnu aprises. Kājas bija ietērtas miesaskrāsas zeķēs, droši vien ar mežģiņu maliņu augšdaļā.